

2

MINDEN JÓ ADOMÁNY FELÜLRŐL SZÁLL ALÁ.

"Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről száll alá, a világosságok Atyjától, kinél nem lehetséges, hogy kicsérőljék, sem az, hogy árnyéka elforduljon" Jak. 1, 17.

Az ajándék mindig különös örömet okoz nemcsak azért, mert valami hasznot hoz, hanem azért is, mert a szeretet jele s az ajándékozót és megajándékozottat közelebb hozza egymáshoz. De különösen értékes az ajándék, ha az ajándékozó a legtökéletesebb és a leggazdagabb lény; a megajándékozott pedig a legszegényebb, ki csak ajándékból él. Mi lenne az emberrel, ha a sivár, üres térbe születnék, melyben nincs élelem, hajlék és az élethez szükséges feltételek? Az ember oly világba születik, amelyben mindez gazdagon megvan. Mindez a Teremtő, Gondviselő Isten ajándéka; embernek, állatnak egyaránt. Ezeket az ajándékokat azonban úgy nyújtja a természet, hogy az embernek mindig újabb ajándékozásra van szüksége. Az ember azonban balgatag, a vad ember üveg csepegeknek örül meg, mert nem ismeri őket és drágaságoknak hiszi őket. Sokszor az értéktelent nagy értéknek véli. Az érték mellett közönyösen megy el, mert nem ismeri. A jó ajándék olyan kincs, mely alkalmas az ember igazi szükségletének betöltésére. Ezt az alkalmatosságot jelenti a görög agathos szó, mely az adomány előtt áll. Az ajándék az adomány rokonszava és csak abban különbözik a kettő egymástól, hogy az adomány inkább az adás tényét hangsúlyozza, az ajándék pedig az odaadott dolog tulajdonba jutását. A tökéletes szó eredetije a görög teleios a célnak megfelelő voltát jelzi a tárgynak. Az ember számára tehát az elképzelhető ajándékok közül a jó /alkalmas/ és tökéletes /a kitűzött célra használható/ adományok szükségesek és ezeket végső eredetében mind Istentől, a Teremtőtől és Gondviselőtől, a Megváltótól és Szabadítótól kapja. Ha emberek lépnek közbe, akkor azok vagy a Másét ajándékozzák, ami csak sáfárságra van rájuk bízva, vagy pénzt vesznek el azért, amit ők a természettől, az ajándékozó Istentől ingyen kaptak. A hamis sáfár példázata szerint minden evilági vagyon hamis, igazságtalan Mammón, mert nem a miénk, hanem csak ránk van bízva sáfárkodásra, melyért egyszer számot kell majd adnunk. A keresztyén életben a kegyelemajándékok sem azok tulajdonai, akik őket használatra kapták, hanem Isten rendelkezik fölülük, aki azokat adta /Lk. 16, 10-13; I. Kor. 12, 4-11/. Ezen a bibliai látáson alapult az őskeresztyének vagyoni közössége /kommunizmusa/: minden Istené, tehát nem szabad magunknak felesleges élvezetekre elköltöznünk, hanem Isten karata szerint forgatnunk s evégre állandóan kell keresnünk Isten jó /alkalmas/, tetsző /kellemes/ és tökéletes /a kitűzött isteni célhoz elvezető/ akaratát /Ró. 12, 2/. Az igazán keresztyén gyülekezetben elhallgat az emberdicséret, megszűnik az emberre nézés, minden szem felfelé tekint és onnan várja a jó adományokat és tökéletes ajándékokat, azaz Isten jó szándékának megnyilvánulását, hogy a Tőle adott adományok kezünk között célravezető ajándékokká váljanak. Az eredeti bibliai szöveg egyelőre csak annyit említ, hogy "felülről" jön a jó adomány s ezalatt nemcsak Istent, az Atyát érti, ki alant lakó gyermekeiről gondoskodik, hanem a közvetítőket, angyalokat és embereket is, kik felettünk vannak s a rájuk bízott adományokat kezelik. Felfelé tekintő gyülekezet hajléka telve van láthatatlan jó szellemekkel, kik ajándékokat hoznak; nem látjuk őket, -láthatatlanul öntik ki kosarukat az imádkozókra.

A következő szavak a "felülről" kifejezést magyarázzák és azt mondják erről a "fenntől", hogy ott világosság van; mivel pedig több ég van egymás fölött /Pál a "harmadik" égről beszélt II. Kor. 12, 2-ben/, azért a világosság is többes számban áll: "világosságok". A magyar nyelvben a világosság ily megsokszorozása nem használatos, azt kellene

mondanunk: világos régiók Atyjától. Érdekes, hogy a magyar nyelv a mi mostani lakóvidékünket, régióinkat is "világnak" nevezi, azaz Isten műhelyét világosságnak látja. A Biblia azonban a homálynak nevezi világunkat /Ef. 6, 12/ és a világos régiókat a mi lakóhelyünkötől idegen vidékekre helyezi, melyekről azt mondja, hogy azok felettünk vannak, ha nem is fizikai, de erkölcsi tekintetben. Míg Isten velünk lakott a földön a paradicsomban s meg-megjelent az embernek, addig világos volt a "világ"; de mióta az ember vétke a paradicsomot eltávolította ebből a világból, azóta sötét a világ s a világosság visszahúzódott az égbe, Isten lakóhelyére. Azért "mennyei Atya" és "világosság Atyja" egyet jelentenek. Ha egyszer a menny a földre száll a mennyből leszálló Új Jeruzsálem képében, akkor újra megvilágosodik a föld és többé nem lesz "e sötétség", hanem "e világosság", világ /Jl. 21, 10/. Addig is azonban amíg ez megtörténik s az Isten egyik legnagyobb és legesodálatosabb ajándéka, az Új Jeruzsálem leszáll az égből, kisebb ajándékokat állandóan küld Isten az égből a földre alá, hogy a föld sötétségét szellemi világossággal derítse föl s ezekről a derűt, fényt hozó ajándékokról beszél Jakab itt.

Jakab e mondásából azt tanuljuk, hogy különböző ajándékok vannak: világos és sötét ajándékok és nagyon vigyáznunk kell, hogy milyen ajándékot fogadunk el. Azért az ajándékok mögött mindig meg kell néznünk az ajándékozót; ha az ajándékozó sötét, ajándéka is az lesz; de a "világosságok Atyjától" csak világos ajándék jöhet; sőt minden jó adomány és tökéletes ajándék csak Tőle száll alá. Alulról, a sötétségből jó ajándékot nem kaphatunk. De az emberben sok pogány hajlam van, mely alulról várja a jó ajándékokat. A régi germánok is a föld bensejében képzelték a kincsek lelőhelyét s azt hitték, hogy azokat manók őrzik, torz tündérek; a német mese szerint a kutba ugró lány ezüst, arany rétet talál, kincsekkel teli házat, csodálatos föld alatti birodalmat. Ezzel ellenkezően a Biblia azt mondja, hogy a kincses ház oda fűnt van és annak tartalma felülről száll alá. Ábrándozás, hazug képzelet helyett foglalja el a józan bibliai látás; dobjuk el magunktól a dőre, csaló reményeket és forduljunk egész szívünkkel fölfelé, a világosságok régiói felé, mert minden alkalmas adomány és célravezető ajándék onnan száll alá. Sátán rejtélyekkel vesz bennünket körül s rejtélyekben, ködös homályban, ismeretlenségben keresteti velünk a kincseket. Azért rendeztek a régiók misztériumokat, rejtélyes szertartásokat s epedve várták azokból a fényt, de amit kaptak, erkölcstelen élvezet volt, ködös, semmit mondó filozófia, üres szavak, melyek valamit látszanak mondani, de amelyekben semmi valóság nincs. A Biblia valóságához vissz el minket: gnómkok, törpék, manóktündérek, sellők, vizkirály és tündérország helyett beszél egy Atyáról, aki szeretettel van iránytunk és mindenható és azt állítja, hogy Tőle száll alá, amire szívünk epedve vágyik. Ma nem tündérek járják már, hanem gonosz éjjeli mulatók, a hus imádata, kifestett nők ésk kifestett világ, vagy homályban tartott spiritiszta szénszok, jelentkező kétes szellemek, kik azt hazudják az orránál fogva vezetett hiszékeny embernek, amit akarnak s az ember hisz az ostoba homálynak, ahelyett, hogy a világosság felé, fölfelé fordulna s onnan várná az igazságot.

A görög katabainon folyamatos jelentésű, tehát állandó alászállásról van szó. Mint ahogy a nappól állandóan szállnak földünkre a különböző hatású sugarak, úgy száll alá a mennyei Nappól, a szellemi Nappól állandóan alá élet, erő, erkölcsi fény, vigasztalás, szeretet és megteremkenyíti, gyógyítja, fényel, erővel tölti meg a mi emberi szellemünket s azon keresztül élteti testünket, lelkiünket is. Vannak aztán rendkívüli áramlások is azoknak a feladatoknak megfelelően, amelyekre Isten az embereket elhívja. Akinek feladatot ad, annak képességet, felszerelést is ad hozzá s ez a képesség is jó adomány és tökéletes ajándék, mely

felülről száll alá.

A földi nap valamiben hű képe a szellemi napnak: nem kell attól félnünk, hogy egy napon arra ébredünk, hogy más nap uszik az égen, melegség helyett kibírhatatlan forróságot, vagy jeges hideget sugároz a földre s áldó éltető sugarak helyett gyilkos sugarakkal öli meg a földön lakókat; a nap évezredek óta, mióta megvan, ugyanaz, nem változik meg soha. Lehetetlen, hogy egy bibliórán a szellemi Nap földi közvetítői onnan felülről hideg önzéssel telnének meg, vagy hogy tisztaság helyett hazugságot, képmutatást, gyanút, versengést, gonoszságot szivnának fel sugaraiból. Isten nem cserélődik ki s a világosság mindig szeretet, igazságosság és igazság marad; Isten nem cserélődik ki más Istenné. S ha Isten valamely célt kitűzött Maga és a teremtés elé és e cél felé beirányította szolgálóinak lépteit; ha Isten reménységeket adott, melyek bethlehemi csillagként vezetnek a szabadulás vándorait a Szabadítóval való találkozás felé: Isten nem fog elfordulni kitűzött céljától s nem fogja cserében hagyni hűséges szolgálóit, kik mennyei Atyjuk céljait magukévá tették és a kitűzött célnak futásban neki álltak. A Biblia reménységei ma ugyanazok, mint Nőé, Ábrahám, Dávid és Dániel idejében voltak és nem kell revízió alá vennünk célkitűzéseinket. Istent nem látjuk, csak szent alakjának árnyéka látszik tetteiben; de ezek az árnyékok állandóan egy irányban mutatják a gondviselő, történetvezető Istent. Nemcsak Isten, hanem földi árnyéka is ugyanaz marad.

Ma még csak Isten árnyékát látjuk, nem magát Istent. Az ótestamenti istentisztelet, a templom és annak szertartásai, az ünnepek és tisztulási szabályok árnyékok, amelyekbe csodálatos szellemi folyamatok iránya van belevetítve. Az ígéretek szavak, csak árnyékok, melyeknek édes valóságát ma még nem érezzük. De mindezek az árnyékok biztosan mutatják mégis zarándokutunk irányát, amelyben mennünk kell. Elindulunk, akadályok gördülnek elénk, beborul felettünk az ég, a csillagok elhomályosodnak és attól félünk, hogy reménységeinket elvesztettük és Istent félreértettük. Vak sötétben is tovább kell mennünk a Bibliától kijelölt irányban.

Nem a sötétség; a világosság felé haladunk. Sötét világosságok vannak előttünk, nem többféle, hanem több fokozatu világosság. Mindig magasabbra lépünk és mindig nagyobb látóhatár tárul fel előttünk. Szaporodnak és mélyülnek, több tartalommal telnek meg a Bibliából megismert ígéretek. Haladunk afelé az idő felé, amikor föl fog hangzani a kiáltás: "Most jön már a Völegény, menjetek ki Eléje!". Körülöttünk a világ mind jobban elveszti "világ"-jellegét és sötétséggel telik meg, -"e sötétséggé" változik. Annál fényesebben ragyognak benne a bethlehemi csillagok. Jézus visszajön! Ez még nem lesz napkelte, csak a hajnalcsillag, a nappal előhírnöke /Jl. 2, 28; 22, 16/. Aztán az új föld a felkelő égi Nappal /Jl. 21, 23/. Már most benne élünk ebben a fokozatban. Odaát is fényrégiók vannak a akik Krisztushan halnak meg, odaát is fokról fokra mennek mindig több meglátásra és Istent mindig dicsőbbnek látják. Micsoda dicső jövő! Isten a világosságok Atyja!

Cs. László